

SMEŠNICE.

Ni treba imena. Tujec: Kako se pišeš, mali? — Mali: Kakor oče! — Tujec: A kako pa se pišejo oče? — Mali: Kakor jaz! — Tujec: Kako te pa kličejo, če je treba iti jest? — Mali: Tedaj me sploh ne kličejo, že grem sam!

Ni rojen. Učitelj: Kdaj si rojen? — Učenec: Jaz še sploh nisem rojen. Jaz imam mačeho.

Nejasno mu je. Otrok vidi v cerkvi na sliki angeljčke, ki imajo samo glavo, gorenji del telesa in na hrbtu krila ter reče: »Mama, glej tiste-le angeljčke! A kako pa ti sedijo?«



ZA RAZVEDRILLO

Slepi in mutasti berač. Berač ob potu: »Prosim vas, dragi, lepo oblečeni gospod, podarite mi vendar, ubogemu slepcu, majhen dar!« — Gospod: »Ako si slep, kako pa veš, da sem lepo oblečen?« — Berač: »Oh, zagovoril sem se, prosim, prosim, podarite vendar ubogemu mutcu par novcev!«

Slepi. V gostilno pride beračica in prosi: »Ponižno prosim za kako vbočajme za revnega slepega berača!« — Gost: »Kje pa je tisti slepi?« — Beračica: »Stoji zunaj in pazi, ali gre orožnik!«

»Veš, jaz ti ne pravim, da si lump, a če ti to kdo drug reče, bom prvi, ki bo verjel.«

Gospod doktor, jaz sem vas dal poklicati, da vam povem, da ne verujem v vašo znanost. — Nič ne de, tudi vol ne veruje v znanost živinozdravnika, a vendar ga ta ozdravi.«

Razveden tat. Tat: »Gospod sodnik, prosim, da razpravo preložite, ker je moj odvetnik zbolel!« — Sodnik: »To ne gre. Vas so zalotili pri tatvini in res ne vem, kako bi vas mogel braniti odvetnik.« — Tat: »Tudi jaz ne vem, zato sem pa razveden, kaj si je izmislil gospod odvetnik v moj zagovor!«

Razburjen. Zdravnik: »Varovati se morate vedno, da se ne razburite!« — Bolnik: »Ali še kaj drugega, gospod zdravnik?« — Zdravnik: »Potem pa piti smete samo vodo!« — Bolnik: »To mi je nemogoče, že misel nato me razburja!«

Razvajan otrok. »Je-li otrok že dobil ošpice?« vprašana je bila pestunja nekoga milijonarja. — »Za božjo voljo, ne govorite tako glasno, bil je odgovor, gako otrok to sliši, bo preč z njim! To otroče hoče imeti vse, česar bi ne smelo imeti, in vpije tako dolgo, dokler ne dobi!«

Po južini. Gost: »Točaj, plačati!« — Točaj: »Imeli ste juho, govedino z zeljem in krompirjem.« — Gost: »To-rej!« — Točaj: »Prosim, kaj imate še?« — Gost: »Glad.«

Poknjen nos. Pretepač je bil obtožen, da je razbil tovarišu pri tepežu nos. Ko mu sodnik to očita, odgovori zatoženec: »Kaj, jaz da bi mu bil razdrobil nos? Nemogoče! Moral je že imeti od prej razpoklega.«

Polnoma prav. Žena: »Kako dolgo si bil včeraj v gostilni?« — Mož: »Do polnoči.« — Žena: »Čemu lažeš! Tvoj

prijatelj mi je povedal, da ste bili do štirih!« — Mož: »To je bilo pa že danes in ne včeraj!«

Poslušni zajec. Pisar (na lovu pome-ri na zajca): »Zajček, zdaj pa kar naredi svoj testament.« — Logar: »Vidite ga — že teče k notarju!«

Prijatelj narave. A: »Ali si že bil na Bledu?« — B: »Da!« — A: »No, kaj se ti je tam najbolj dopadlo?« — B: »Da ni bilo moje žene zraven.«

Pri vojaškem pouku. Podčastnik: »S čim se mora boriti pravi vojak?« — Novinec: »Z orožjem.« — Podčastnik: »Prismoda bedasta! Z navdušenjem!«

Pozna gal. »Ljubi, dragi stric!« — »Nehaj, Minka, nočem slišati naprej!« — »Toda, oče, Janez vendar tako lepo piše!« — »Kadar tako lepo prične, rabi denar, ga že poznam!«

Prav ima! Ona: »Poglej, kam si se vsedel! Vstani vendar, ali ne vidiš, da je klop na novo pobarvana?« — On: »Čemu, zdaj je itak že prepozno!«

Pred sodnikom. »S čim se pečate?« — »Pravijo, da sem tat.« — »To je pač slab posel.« — »Ni tako slab, gospod sodnik, ko bi ga le pustili izvrševati.«

Januš Golec:

Prvič se je razburil v življenju.

Na Pleteršnikovo rodbino v Pišecah pri Brežicah, kdor je imel priliko, jo poznati, ga vežejo najboljši spomini.

Kmalu nad župno cerkvijo ob pobočju stoji Pleteršnikova hišica s sadonosnikom ter vinogradom.

Še pred leti so bivali pod to prijazno streho: dva samska brata in dve sestri.

Pleteršnikovina je bila pravi raj resnične bratske ljubezni, miru in blagostanja.

Učenjak, upokojeni gospod profesor Pleteršnik, je živel navadno v Ljubljani. Dasi upokojenec, je prihajal ob vsakih malih in posebno še ob velikih počitnicah na dom.

Drugi brat Pepo, bivši železniški uradnik, je vodil v družbi dveh preblagih sester gospodarstvo.

Vsak član družine je bival kot v samostanu v svoji sobici. Obed, večerja in zabave so bile skupne.

Prava posebnost je bil Pepo. Majhen, debelušast, smehljajoče prijaznega ob-raza in vedno tih. Vse je reklo: »Pleteršnikov Pepo ne bo dajal odgovora radi po nepotrebnem izgovorjenih besed.«

Je zahajal v družbo. Je kimal med prijatelji, odkimaval, se smejal tudi na ves glas, pa — molčal.

Ob sobotah proti večeru si jih lahko opazoval: rajnega župnika Srabočana, trgovca Gereca in Pepeta. Pri Gerecu so se zbrali. Za kratko pot od Gereca do Agreževke krčme so rabili dobro uro. Gospod župnik je krilil z rokami, govoril na ves glas, Gerec je delal opazke, Pepo je sledil pogovorom na hrbtu prekrižanih rok, vendar zinil ni nobene.

Bili so po navadi skupaj ti trije. Beseda je tekla dvema, tretji je užival v poslušanju in nasmeških.

Že v bolj pozní jeseni sem obiskal Pleteršnikove. Po pogostitvi me je peljal gospod profesor v sadonosnik in mi razkazoval prenovitev nasada. Na jablani je ugledal nekaj prav lepih jabolok, ki so preostale pri obiranju na drevesu. Ker mu je bilo žal sadu, sem bil brž na vrhu in potrgal paberke. Pri obiranju sem zadel z roko ob ptičjo hišico, ki je bila pritrjena bolj proti vrhu. Iz zabočka se je oglasil godrnjav: mogn, mogn, mogn! Polukal sem pri luknji, iz odprtine so me pozdravile znane mustače. Hitro sem bil na tleh. Gospod profesor me je uprašal, kaj da sem poslušal pri škatlici? — Razodel sem, da je v njej prav rejen polh, ki se pripravlja za zimsko spanje.

Bilo je po celem sadonosniku 14 ptičjih hišic. Kaj, če bi hranila vsaka po enega debelega polha!

Ko je slišal Pepo najin pogovor o polhih, je prikorecal na hrbtu prikrižanih rok iz svoje celice na dvorišče. Pomagal mi je prinesiti škafo vode in poiskati oluščene koruzne storže. Jaz hitro na drevo, zadelal sem s storžem vhod in izhod ptičje hišice, jo snel in jo položil na tla.

Škatlo sem porinil v škafo vode ter odmašil storž previdno, tako da se je hišica napolnila z vodo. Ubogi polh se je kotatil nekaj časa po kletki, pihal, kašljal, a slednjič mu je bilo hladno vode preveč in je rajši poginil.

Dobrodušni Pepo se je lomil od smeha, ko sem odstranil pokrov in izvlekel za dolgo zimsko dobo z mastjo dobro preskrbljenega polha. Med krohotom ga je odnesel v kuhinjo in kazal za beli dan redko živalco sestrama.

V vsaki škatlici se je skrival po en polh. Na največjo zabavo g. profesorja in Pepeta sem utopil srečno 13 godrnjavcev. Ko sem tiščal pod vodo 14. hišico, je Pepo sklonil svoj trebušek in hotel videti prav od blizu, kako bo izhladila voda lenega polha na smrt. — Prehitro sem izmaknil storž, živalca še ni bila utopljena, kot blisk jo je ubrala iz luknje in se skrila Pepetu za srajco.

O mati nebeška, s kako naglico in s strahom je gospod odskočil, kakor bi mu bila smuknila kača v nedrje! Stekel je po sadonosniku, otepal z rokama krog prs in vpil na pomoč! Polh je bil že davno izpod srajce na hruški, ko je Pepo še vedno begal in kričal iz polnega grla.

Vsi smo se smejali temu prizoru, pa najbolj gospod profesor. Kazali smo glasno na polha, a naš Pepo pa se je še vedno otepal in bil ves zaripljen od preplašenosti. Sestra Mimika je stekla za bratom in ga ustavila s težavo. Še le tedaj, ko je ugledal mokrega polha, kako je frkal z veje na vejo, je postal in se še enkrat otipal od nog do vratu. Poljša pošast je plezala po hruški, Pepo je prekrižal roke na hrbtu, prirojen na ravnodušnost se mu je vrnila. Polnoma pomirjen je odprl na smeh zakrožena usta in izrekel na glas pomenljive in redke besede: »Prvič sem se razburil v življenju!«

Po tem izreku je bil zopet poprejšnji molčeči Pleteršnikov Pepo, ki je odstopical umerjenih korakov v svojo sobo.

Stirinajsti polh, ki je iztisnil Pepetu prvo razburjenje v življenju, mi je ušel. Za večerjo je bilo dovolj 13 debelih harjev.

Pri mastno okusni poljški pojedini je bil Pepo glavni junak. Na vse župnikove in trgovčeve zbadljivke je med pri-tajenim muzanjem odgovarjal z moikom. Enkrat je potožil na glas, da se je razburil in gotovo ga je spravil prvič in zadnjič v celem življenju polh do urnih korakov in glasnega izreka.

Dijaška kuhinja v Mariboru je prejela januarja in začetkom februarja te-li podpore: davčne komisije po finančnem svetniku Sedlarju 820 Din; Miloš Oset, trgovec, 100 Din; Okrajna hranilnica v Slov. Bistrici 500 Din; Hranilnica v Hočah 200 Din; dr. Fran Hojnik, odvetnik, poravnina 100 in 100 Din; profesorski zbor državne gimnazije 240 Din; okrajni zastop Smarje 400 Din; okrajni zastop Slov. Bistrica 300 Din, okrajni zastop Brežice 200 Din; dr. Franjo Lipold 216 in 100 Din; Okrajna posojilnica v Ljutomeru 200 Din; dr. Tone Pernat, odvetnik, 459 Din, poravnina 100 Din; dr. Danilo Komavnik, odvetnik, 100 Din; Josip Weigl, dekan v Križevcih, 100 Din; Vekoslav Cilensek, župnik v Poljčanah, 100 Din; Ivan Blažič, kovaški mojster v Poljčanah, 25 Din; Alojz Žitek, posestnik, Hrastje-Mota, 120 Din. Vsem podpor-nikom najlepša hvala!



Trbonja. Poročil se je dne 31. januarja t. l. posestnik Ferdinand Kogelnik z gđc. Alojzijo Doler v cerkvi Matere Milosti v Mariboru. Poročal je domači župnik Pohraški. Bilo srečno!

Slemen pri Selnici ob Dravi. Ob priliki proslave 70letnice dolgoletnega slemenskega župana gospoda Blaža Urbasa so gostje zbrali na predlog občinskih mož 30 kovačev (300 Din) za občinske reveže. — Omeniti še moramo k opisu slavnosti očeta Blaža Urbasa, da je Urbas s svojimi sinovi vred spreten lovec. Saj imajo Urbasovi svoje lastno lovišče. Splošno je znano, da je Urbasova perutnina varna pred obliki članov lisčjega rodu, ker se lisjaki silno bojijo Urbasovih. Če je lisjak še tako premešen, stari ali mladi Urbas mu gotovo s puško upihne življenje.

Zgoranj Duplek ob Dravi. Priprave za zgradbo lesenega mostu čez Dravo so s tem končane, da smo nabrali hrastovega lesa več sto kubčnih metrov in tudi denarja precej. Sedaj podiramo in vozimo les. Da je most res potreben, se vidi že iz tega, da se sedanjem mrzlem vremenu z brodom ne moremo voziti, ker je vodostoj Drave zelo nizek in ker plava debela plast ledu po Dravi. In tako je promet na celi črti med Mariborom in Ptujem za prebivalstvo kakih 20 občin prekinjen. To je velika gospodarska škoda!

Marenberg. V nedeljo, 17. februarja, predava gospod profesor Lad. Mlaker iz Maribora o francoski revoluciji. Predavanje bodo spremljale akioptične slike. Pridite!

Jarenina. Pri nas smo pokopali 78letnega prevzitarja Jurija Zugman. Pred dobrim mesecem mu je umrla žena Elizabeta.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Kakor povsod, tako je vladala tudi pri nas ves letošnji predpust huda zima. Morali smo obleči topla suknja, kožuhe, poiskati kosmate kape, tople rute, da smo se vsaj za silo obranili nadležnega hudega mraza. Pa kljub temu smo bili še zmiraj za par stopinj na boljšem, kakor n. pr. Ljubljanci v svoji dolgočasni sivi megli, ali Dolenci in Kočevjarji, kjer so imeli včasih, tako so poročali časopisi, tudi —28 stopinj, da celo —30 stopinj C in še čez. Ubogi so zlasti oni ljudje, ki sedaj nimajo dovolj drv in dovolj tople obleke. — V letošnjem predpustu smo imeli v naši fari primeroma malo porok. Vzrok temu je bil najbrž v tem, da je bil predpust tako kratek in zelo mrzel. Bo pač marsikdo moral počakati še eno leto. Mogoče bo prihodnji predpust za tega ali onega srečnejši. — Nekaj novega je v naši romarski cerkvi. To je pet novih velikih svetilk, ki tako lepo razsvetljujejo obširno cerkev. Lahko s ponosom trdimo, da je sedaj naša cerkev v Slovenskih goricah najlepše razsvetljena. Vsa čast za to gre gosp. župniku preč. p. Ernstu, ki je dal pobudo in tudi sam nabiral prispevke za svetiljke. Čast pa tudi požrtvovalnim faranom, ki so radevolje omogočili, da se niso nabavile drage svetiljke »na pufo«, pač pa bile tudi sproti plačane.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Dne 4. februarja se je poročil mladenič Franc Vacac s gđc. Emico Sert iz Ločkega vrha. Oba iz hiš, v kateri zahaja naš najboljši list »Slovenski Gospodar«. Zato želimo novoporočencema obilo sreče in blagoslova!

Ljutomer. Prosветno društvo naznanja, da bo prva igra »V znamenju križa« v slučaju tako ostrega mraza preložena na dne 24. t. m., ob pol štirih popoldne. Če bo bolj ugodno vre-

me, se vrši seveda v nedeljo, dne 17. t. m., kakor je bilo prvotno v časopisih objavljeno. — Pridite v obilnem številu! Bog živi!

Kapela pri Radencih. Na veseli gostiji Janeza Zadravca in Marije Ajlec (Domanjko) so se gostje spomnili tudi naših revnih dijakov in zložili za dijaško kuhinjo 100 Din. Vsem darovalcem ljubi Bog tisočero povrni!

Kapela pri Radencih. Dne 6. t. m. se je poročila vrla mladenka iz Radenc Franciška Mauko z dobrim mladeničem Ivanom Keblarjem v Staveščin. Na veseli gostiji, katero sta obhajala obenem tudi ženina sestra Terezija s svojim poročencem Jožefom Zorgerjem, je nabrala družica Anica Puharjeva za dijaško kuhinjo v Mariboru 110 Din. Dobrosrčnim darovalcem ljubi Bog plati! — V letošnjem predpustnem času je bilo pri Kapeli poročenih 7 parov, oklicanih pa 14. — Prosветno-gospodarski tečaj, ki se je vršil pri Kapeli dne 2. in 3. februarja, se je prav dobro obnesel. Zanimanje je bilo vedno večje, znamenje, da so bila predavanja primerna, potrebna in koristna. Gospod Vladimir Pušenjak nam je podal najprej jasno sliko o splošnem narodnem gospodarstvu v raznih državah po vojni, posebno pa o razvoju gospodarstva in denarne valute v naši državi. Važno in zanimivo je bilo tudi njegovo predavanje o davkih, zlasti o izenačenju davčnega zakona, ki bo za našo bodočnost največjega pomena. Istotako zanimivo in pomembno je bilo predavanje o zadružništvu. Gospod inž. Ferlic je izčrpno govoril o sadjarstvu, ki je za naše kraje posebno velikega pomena. Podajal nam je navodila, kako treba povzdigniti naše sadjarstvo s pravičnim obdelovanjem, sortiranjem sadnih vrst, zatiranjem sadnih škodljivcev itd. Dekleta vrtnarice in gospodinje so dobile tudi svoj delež v predavanju o razumnem vrtnarstvu. Gospodoma predavateljema bodi še enkrat tem potom izrečena najpristranejša zahvala za trud z iskreno željo, da bi se še taki za naše ljudstvo tako potrebni in koristni tečaji krat priredili.

Sv. Bolhenk v Slov. gor. Hvaležni smo ptuškemu okrajnemu zastopu, da je dal potegniti po okrajni cesti snežni plug, sicer bi bil vsi promet nemogoč.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Naključju se je zahvaliti, da še skoraj ugasli cigaretni odpadki ni povzročil večje nesreče. Zgodilo se je v šoli G. K. je med razgovorom vrgel v pljuvalnik, ki je bil napolnjen z žaganjem, cigaretni odpadki, na katerem ni bilo skoraj že nič ognja. Čez kaki dve uri je prišel v dotično sobo gospod šolski upravitelj, a ni opazil nič sumljivega. Drugo jutro pa mu je šolski sluga ja-

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisal B. Orczy. — Prevedel Paulus.

(Dalje.)

Pa mož z leseno nogo je prav tedaj svareče dvignil roko, nagnil glavo proti vhodu, kot bi prisluškoval, in zapovedovalno šepnil:

»Tiho! Nekdo je zunaj v gozdu!«

V hipu so umolknil nezadovoljneži. Strah pred nevarnostjo je zadušil misel na denar. Za nekaj trenutkov ni bilo slišati druga ko zadušeno hropenje. Srebrna noga je vprašal stražo pri vhodu:

»Kaj je?«

»Ničesar ni slišati,« je mož odgovoril.

»Povem vam,« je ugovarjal Srebrna noga, »čul sem šum. No, morebiti pa da je bila kaka kival.«

V tem je zavihljal torbo na ramo in se obrnil k vhodu. Sreča mu je bila mila in znal je izrabit splošno zmedo.

»Prijatelj Zajčji gobec,« je dejal zapovedujoče, preden je stopil ven, »povej monsignoru, da

bo topot Corinne! In ti, Krtov kožuh, povej gospé, naj pošlje Rdečo glavo v petek po noči po ključ!«

Tovariši so pogodrnjali in stopili za voditeljem iz jame. Eden je še hlastno pobral nakit, ki je preziran in pozabljen ostal na tleh med mahom, in je ugasnil svetiljko.

Zunaj se je oglasil tisti, ki je čul na ime Zajčji gobec:

»Stoj, prijatelj Srebrna noga! Točen račun, pa dobri tovariši! Par sto frankov potrebujem nujno! Morebiti bodo minili tedni in meseci, da pridem z gospo skupaj. In medtem — kdo ve, kam utegne denar izginiti!«

Pa Srebrna noga je odtorkljal ven v temo, ne da bi se brigal za njegove besede. Čudno, kako naglo je znal stopati s svojo leseno nogo po mehke, udirajočem se mahovju in igličju, po temi med gostim drevjem in grmovjem, pa še s težko torbo na hrbtu, polno kovanega denarja!

Toda tudi njegovi tovariši so bili nagli. In povrh še vsi pohlepni po denarju in za trdno odločeni, da plena ne puste kar tako mirno iz rok. Ni minila minuta, pa sa ga došli. Zastavili so mu pot, ni jim mogel uiti. Glasno so zahtevali svoj delež.

Socijalno vprašanje

spoznavaj in pomagaj rešiti! Zato si kupi dr. Jerajevo knjigo: »Socijalno vprašanje« za Din 28.- v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru